

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci navrhovatele: **Ing. M. S.**, zastoupen JUDr. Jakubem Svobodou, Ph.D., advokátem se sídlem Na Perštýně 362/2, Praha 1, proti odpůrci: **město Nová Bystřice**, se sídlem Mírové nám. 58, Nová Bystřice, zastoupen JUDr. Petrem Šťovíčkem, Ph.D., advokátem se sídlem Malostranské náměstí 5/28, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ing. J. Č., II) Mgr. J. Č.**, oba zastoupeni Mgr. Ondřejem Flaškou, advokátem se sídlem U Černě věže 304/9, České Budějovice, **III) T. S.**, ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu odpůrce přijaté usnesením zastupitelstva odpůrce dne 23. 9. 2020, o kasačních stížnostech odpůrce a osob zúčastněných na řízení I) a II) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 11. 2021, č. j. 61 A 18/2021-328, ve znění usnesení ze dne 3. 12. 2021, č. j. 61 A 18/2021-338,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti odpůrce a osob zúčastněných na řízení I a II **s e z a m í t á .**
- II. Odpůrce ani osoby zúčastněné na řízení I a II **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- III. Odpůrce a osoba zúčastněná na řízení I a II **j s o u p o v i n n i** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech, a to každý ve výši **1.371,34 Kč**, k rukám jeho zástupce JUDr. Jakuba Svobody Ph.D., advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení III **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodnutím uvedeným v záhlaví (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil část opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu odpůrce přijaté usnesením zastupitelstva odpůrce dne 23. 9. 2020 (dále „změna č. 1 územního plánu“), a to ke dni právní moci rozsudku; ve zbytku návrh zamítl.

[2] Zastupitelstvo odpůrce usnesením ze dne 23. 9. 2020, přijalo změnu č. 1 územního plánu; aktuálně platný územní plán odpůrce nabyt účinnosti dne 12. 7. 2017. Návrh na změnu územního plánu podala Mgr. J. Č. a Ing. J. Č., kteří jsou spoluvlastníky parcely č. X v katastrálním území S. (dále „dotčený pozemek“). Návrhu odpůrce nevyhověl a následně proběhlo dne 13. 2. 2020 jeho veřejné projednání. Návrh opatření obecné povahy projednala dne 15. 6. 2020 na svém zasedání rada odpůrce a následně zastupitelstvu odpůrce doporučila, aby změnu č. 1 územního plánu vydalo, což zastupitelstvo odpůrce následně učinilo.

[3] Krajský soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy v mezích návrhových bodů (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). V napadeném rozsudku se ztotožnil se závěry navrhovatelů. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále „stavební zákon“), stanoví v § 55 odst. 4, že *další zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch*, přičemž potřebnost vymezení nových zastavitelných ploch musí být řádně odůvodněna. Pokud by krajský soud akceptoval odůvodnění toliko obecné a formální, stal by se požadavek obsažený v § 55 odst. 4 stavebního zákona v podstatě obsoletní. Krajský soud shledal, že odůvodnění vymezení nově zastavitelných ploch ve změně č. 1 územního plánu zcela absentuje. Ve zbytku návrh zamítl.

II. Kasační stížnosti odpůrce a osob zúčastněných na řízení I a II a vyjádření navrhovatele

[4] Odpůrce (dále „stěžovatel I.“) a osoby zúčastněné na řízení I a II (dále jen „stěžovatelé II. a III.“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, jejíž důvody podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., požadují jej zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

[5] Stěžovatel I. namítá, že krajský soud opřel svoje rozhodnutí pouze o obecná tvrzení a fakticky se nezabýval tím, zda změna č. 1 územního plánu byla možná. Krajský soud nadto neposoudil stěžovatelem I. předložené důkazy. Nezabýval se ani skutečností, že se stěžovatel I. řádně vypořádal se všemi připomínkami žalobce ke změně č. 1 územního plánu.

[6] Stěžovatel I. dále předložil Stanovisko Krajského úřadu Jihočeského kraje, Odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví ze dne 11. 1. 2018, č. j. KUJCK 7099/2018/OZZL/2; Stanovisko Krajského úřadu Jihočeského kraje, Odboru kultury a památkové péče, Oddělení památkové péče ze dne 10. 2. 2020, č. j. KUJCK 22515/2020; Stanovisko Krajského úřadu Jihočeského kraje, Odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví, Oddělení ekologie a krajiny NATURA 2000 ze dne 12. 2. 2020, č. j. KUJCK 24203/2020; Stanovisko Krajského úřadu Jihočeského kraje, Odboru regionálního rozvoje, územního plánování a stavebního řádu, Oddělení územního plánování ze dne 3. 1. 2020; Stanovisko Krajského úřadu Jihočeského kraje, Odboru regionálního rozvoje, územního

pokračování

plánování, Oddělení územního plánování ze dne 24. 4. 2020, č. j. KUJCK 49060/2020; Stanovisko Krajského úřadu Jihočeského kraje, Odboru životního prostředí, zemědělství, lesnictví, Oddělení ochrany přírody, ZPF, SEA a CITES ze dne 30. 4. 2020, č. j. KUJCK 56326/2020; Stanovisko Městského úřadu Jindřichův Hradec, Odbor životního prostředí ze dne 28. 1. 2020, č. j. OŽP/727/20/VL-24. Uvedená stanoviska byla zvažována při posuzování změny č. 1 územního plánu v souladu s § 55a stavebního zákona. Ze stanovisek plyne, že nebyl shledán rozpor mezi podnětem na určení zastavitelné plochy dotčeného pozemku a požadavky nastavenými platnou legislativou související s životním prostředím a udržitelným rozvojem území. Stanoviska tak jsou jedny z podkladů, na základě kterých lze určit dotčený pozemek jako zastavitelný.

[7] Podle stěžovatele I. dotčený pozemek je návrhem změny č. 1 územního plánu zahrnut do ploch umožňujících realizaci rodinného domu, jelikož dotčený pozemek navazuje na pozemky, na kterých se stavby již nachází. Dotčený pozemek je využitím zastavěného území, nikoliv zemědělského nebo lesního pozemku.

[8] Stěžovatel I. tvrdí, že respektuje nejen požadavky stanovené územním plánem, ale i platnou legislativu. Vymezení zastavitelného území však musí vycházet z kompromisu mezi veřejným a soukromým zájmem. Není sporu o tom, že stěžovatel I. dostal legislativním požadavkům vycházejícím zejména z § 18 stavebního zákona, navíc v případě realizace rodinného domu zůstane větší část dotčeného pozemku i nadále v zeleni a charakter pozemku se nijak nezmění. Dotčený pozemek navíc splňuje veškeré požadavky kladené na zastavitelné plochy, není tedy důvod k nevymezení pozemku pro výstavbu rodinného domu.

[9] V návaznosti na výše uvedené stěžovatel I. namítá, že zastavěné území centra obce je téměř využito a rozvoj obce je možný pouze v návaznosti na zastavěné území nebo využitím jeho okrajových částí. Navíc dotčený pozemek byl již v minulosti určen k zastavění. Vhodnost určení pozemku k zastavění lze spatřovat i v hospodárném využití tohoto území. Dotčený pozemek může být napojen na sousední dopravní a technickou infrastrukturu a jeho zastavění nijak nenarušuje hodnoty území, včetně urbanisticky hodnotného prostoru.

[10] Stěžovatel I. namítá procesní pochybení krajského soudu, který nejdříve odročil nařízené jednání ve věci a následně rozhodl bez jednání ve věci. V důsledku toho byla porušena stěžovatelova práva na soudní ochranu (čl. 38 Listiny základních práv a svobod), a navíc postupoval krajský soud v rozporu se zákonem, neboť rozhodl o podaném návrhu bez jednání, aniž by proto byly naplněny podmínky a aniž by byl s takovým postupem vyjádřen souhlas ze strany účastníků řízení.

[11] Stěžovatelé II. a III. v jimi podané kasační stížnosti namítají, že tvrzení, že na dotčeném pozemku bude téměř prvně historicky umožněna výstavba rodinného domu, je chybné, neboť do roku 2017 byl dotčený pozemek evidován jako zastavitelná parcela. Stěžovatelé II. a III. k tomu podotýkají, že žalobci, který byl vlastníkem pozemku sousedícího s dotčeným pozemkem od roku 2003 do roku 2017, nevadilo, že dotčený pozemek je zastavitelnou plochou.

[12] K tvrzení navrhovatele, že navrhovaná změna č. 1 územního plánu (tj. změna dotčeného pozemku na zastavitelný pozemek a možnost následné výstavby rodinného domu) přinese do klidové oblasti nový dopravní ruch a zátěž, která se jej bude významně dotýkat, stěžovatelé II. a III. uvádí, že navrhovatel od roku 2016 doposud provádí opravu objektu č. p. X, aniž by mu některý ze sousedů vytýkal stavební činnost. Navíc ke složení stavebního materiálu využívá bez svolení dotčený pozemek ve vlastnictví stěžovatelů II. a III.

[13] Podle stěžovatelů II. a III. není právní názor krajského soudu, že se stěžovatel I. vymezením nové zastavitelné plochy nezabýval, opodstatněný. Z návrhu plyne, že odpůrce podal podnět k zahájení přezkumného řízení ke Krajskému úřadu Jihočeského kraje, který k tomu však neshledal důvod.

[14] Jelikož dotčený pozemek byl dlouhodobě vymezen pro výstavbu a odpůrce sám v bodě [27] napadeného rozsudku uvádí, jak byla zdůvodněna potřeba vymezení nových zastavitelných ploch, považují stěžovatelé II. a III. napadený rozsudek za čistě formální.

[15] Stěžovatelé II. a III. nesouhlasí též s body [25] až [27] napadeného rozsudku. Součástí Nové Bystřice jsou části, které byly v minulosti samostatnými obcemi (např. Hůrky a Senotín), a tyto části je nesprávné hodnotit v rámci Nové Bystřice, která má specifika odlišná od ostatních částí města. Stěžovatelé II. a III. namítají, že je nepřijatelné, aby v části jako Hůrky, Senotín, Klenová, Nový Vojířov, Albeř, Artoleč a jiné byly posuzovány potřeby nových zastavitelných ploch se zohledněním samotného Města Nová Bystřice. Stěžovatel I. se umožněním nové výstavby snaží o oživení společenského života v okrajových částech, jak tomu bylo do roku 1948.

[16] Stěžovatelé II. a III. se domnívají, že zastupitelstvo stěžovatele I. před schválením změny č. 1 územního plánu dostatečně vypořádalo námitky žalobce, což předtím učinil i Městský úřad v Jindřichově Hradci, odbor výstavby a územního plánování, nadto Krajský úřad Jihočeského kraje neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení a v bodě [27] napadeného rozsudku je zdůvodněna potřebnost nových zastavitelných ploch. Stěžovatelé II. a III. tak mají za to, že krajský soud porušil při rozhodování § 34 odst. 3 s. ř. s.

[17] Stěžovatelé II. a III. taktéž namítají procesní pochybení soudu, jenž rozhodl o věci bez jednání. Nebyli informováni o dalším jednání, nemohli se při jednání (které mělo proběhnout) vyjádřit k věci a nebyli vůbec vyzváni k tomu, zda může být vůbec rozhodováno o věci bez jejich účasti. Tímto byli kráceni na svých právech zaručených Listinou základních práv a svobod.

[18] Navrhovatel ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil souhlas s odůvodněním napadeného rozsudku a nesouhlas s názorem stěžovatele I., že napadený rozsudek není věcně správný. Upozorňuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které spočívá přezkum opatření obecné povahy na algoritmu, který vychází z § 101d odst. 1 a 2 s. ř. s. Krajskému soudu nepřísluší posuzovat, zda změna č. 1 územního plánu možná byla, či nikoliv, ani posuzovat míru zásahu změny do okolního prostředí.

pokračování

[19] Podle navrhovatele došel krajský soud ke správnému závěru. Stěžovatel I. neprokázal potřebu vymezení nových zastavitelných ploch. Nic na tom nemění ani skutečnost, že obdržel veškerá souhlasná stanoviska se změnou č. 1 územního plánu. Krajský soud změnu č. 1 územního plánu přezkoumal dle § 101d s. ř. s. a dospěl k závěru, že změna č. 1 územního plánu nebyla řádně odůvodněna a opatření obecné povahy je v této části pro nedostatek rozhodovacích důvodů nepřezkoumatelné.

[20] Navrhovatel se dále vyjadřuje k námitce stěžovatele I., že řádně vypořádal všechny připomínky navrhovatele. Tato skutečnost však není důvodem, proč by měl být napadený rozsudek věcně nesprávný. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek rozhodovacích důvodů vede ke zrušení příslušné části napadeného opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu.

[21] Navrhovatel ani nesouhlasí s tvrzením, že odpůrce se k vyhodnocení účelného využití zastavěného území, vyhodnocení potřeby vymezení nových zastavitelných ploch a námitkám navrhovatele dostatečným způsobem vyjádřil. Stěžovatel I. se v odůvodnění v bodě k) změny č. 1 územního plánu omezil na pouhé konstatování vymezení nové zastavitelné plochy, aniž by potřebu vymezení nových zastavitelných ploch prokázal. K tomuto měl výhrady i Krajský úřad Jihočeského kraje, který k věci podal sdělení, z něhož plyne, že zastavěné území mělo být aktualizováno v rámci celého území obce Nová Bystřice od vydání územního plánu, ale ne pouze v rámci části S.

[22] Dále navrhovatel poukazuje na to, že tvrzení stěžovatele I., že zastavěné území centra obce je již prakticky využito, nebylo nijak prokázáno, neboť stěžovatel I. zcela opominul vyhodnotit potřebu nových zastavitelných ploch v rámci celého území regulovaného územním plánem. V daném případě se jednalo pouze o pozemek pro jeden rodinný dům, přičemž návrh na změnu územního plánu byl podán vlastníky dotčeného pozemku, což potvrzuje spíše to, že místo komplexního řešení územního plánu se jedná o ochranu individuálních zájmů, což je mimo jiné v rozporu se zásadami územního rozvoje Jihočeského kraje.

[23] K tvrzení, že pozemek byl již v minulosti určen k zastavění, navrhovatel odkazuje a ztotožňuje se s názorem krajského soudu, že územní plán před přijetím změny č. 1 územního plánu se zařazením dotčeného pozemku do zastavitelných ploch nepočítal. Ostatně to nic nemění na tom, že na postup změny územního plánu se i tak vztahují požadavky stavebního zákona, a to včetně nutnosti prokázání potřebnosti vymezení nové zastavitelné plochy.

[24] Navrhovatel nesouhlasí ani s názorem stěžovatelů II. a III., že by část S. neměla být hodnocena v rámci celého území regulovaného územním plánem. Uvedený názor stěžovatelů II. a III. je v rozporu s § 43 stavebního zákona, ze kterého plyne požadavek pořizovat a vydávat územní plán pro celé území obce. Změna č. 1 územního plánu měla být posuzována a hodnocena v rámci celého území obce, přičemž nová zastavitelná plocha měla být vymezena až ve chvíli, kdy byla prokázána potřeba jejího vymezení v rámci obce jako celku.

[25] Navrhovatel se vyjádřil i k namítanému procesnímu pochybení krajského soudu. Krajský soud ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy došel k závěru, že v rámci přijetí změny č. 1 územního plánu došlo k takovému pochybení stěžovatele I., které umožňuje zjednodušený postup soudu dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jelikož byla absence prokázání potřeby nových zastavitelných ploch v rámci změny č. 1 územního plánu seznatelná již z obsahu soudního spisu, krajský soud v této věci nemusel nařizovat jednání. Pokud by tak učinil, bylo by to v rozporu se zásadou procesní ekonomie a zásadou rychlosti a plynulosti soudního řízení. Navrhovatel se neztotožňuje ani s názorem, že nebyly splněny podmínky pro to, aby soud rozhodl bez jednání, neboť změna č. 1 územního plánu postrádá jakékoliv prokázání potřeby vymezení nové zastavitelné plochy, vyjadřuje se pouze k vhodnosti zvoleného řešení, a tak byla správně soudem vyhodnocena jako nepřezkoumatelná.

[26] Navrhovatel se dále vyjadřuje ke skutečnosti, že Krajský úřad Jihočeského kraje neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení. Dle navrhovatele došlo k pochybení Krajského úřadu Jihočeského kraje, když v rámci posuzování změny č. 1 stěžovatel I. neshledal rozpor této změny se stavebním zákonem a nezahájil přezkumné řízení.

[27] Na závěr se navrhovatel vyjadřuje i k tvrzení, že postup navrhovatele je zneužitím práva a soud by mu neměl poskytovat ochranu. Uvedené tvrzení je dle navrhovatele zcela chybné, neboť se snaží pouze chránit svá práva, která byla změnou č. 1 územního plánu nepochybně dotčena, a zachovat hodnoty změnou dotčeného území, zejména v podobě roztroušené zástavby, jakož i venkovského charakteru území, přírodních, architektonických a urbanistických hodnot a klidného venkovského prostředí oproti individuálním zájmům spoluvlastníků dotčeného pozemku. Byli to právě stěžovatelé II. a III., kteří podali návrh na změnu územního plánu, šlo tedy o upřednostnění individuálních zájmů vlastníků dotčeného pozemku.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[28] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé I., II. a III. v podaných kasačních stížnostech, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[29] Kasační stížnosti **nejsou důvodné** (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Nejvyšší správní soud v první řadě zkoumal, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245. Stěžovatelé I., II. a III. podali kasační stížnost i z důvodu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přičemž implicitně nenamítali nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek zcela přezkoumatelným. Krajský soud zrušil opatření obecné povahy z důvodu

pokračování

nepřezkoumatelnosti a zcela v souladu se zákonem se ostatními vznesenými námitkami v napadeném rozsudku nezabýval. Z výroku napadeného rozsudku zřetelně plyne, že části návrhu vyhověl a ve zbytku jej zamítl. Odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné. Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení věcných námitek.

[31] Nejvyšší správní soud se předně vyjádří k námitce procesního pochybení krajského soudu, který dle stěžovatelů I., II. a III. nezákonně rozhodl o věci bez jednání. Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud zruší napadeného rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.* Lze souhlasit se stěžovateli v tom, že pokud rozhoduje soud o žalobě věcně, je v zásadě povinen nařídít jednání, každý má totiž právo na to, aby jeho věc byla před soudem projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, přičemž tato práva zaručuje čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud však upozorňuje na to, že existují i výjimky, kdy je soud oprávněn o žalobě věcně rozhodnout bez nařízeného jednání (čl. 96 odst. 2 věta první Ústavy). Ve správním soudnictví může dojít k tomuto postupu ve dvou případech, a to pokud účastníci řízení s takovýmto postupem vysloví souhlas nebo jej přímo navrhnou (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), nebo v případě, stanoví-li tak soudní řád správní (§ 51 odst. 2 s. ř. s.). V nyní projednávaném případě došlo k posouzení věci soudem bez jednání z důvodu druhého. Soudní řád správní možnost soudu rozhodnout věc bez jednání dává právě v § 76 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem a stěžovatelé nebyli kráceni na svých právech; námitka je nedůvodná.

[32] Spornou otázkou je to, zda zpracovatel změny č. 1 územního plánu prokázal potřebnost vymezení nové zastavitelné plochy (dotčený pozemek), či nikoliv.

[33] Podle § 55 odst. 4 stavebního zákona *další zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch.* Stavební zákon platný v rozhodném období vyžaduje prokázat potřebnost vymezení další zastavitelné plochy. Požadavek prokázání potřeby je projekcí cílů územního plánu, tedy ochrany krajiny, hospodárného využívání zastavěného území atd., jež plynou z § 18 odst. 4 stavebního zákona. Zpracovatel se má zaměřit i na potřebu nových zastavitelných ploch vzhledem k rozsahu již vymezených zastavitelných ploch na území obce.

[34] Stěžovatel I. se zabýval otázkou prokázání potřeby vymezení další zastavitelné plochy ve změně č. 1 územního plánu v oddílu k), v němž uvedl, že *„lze konstatovat, že zastavěné území je účelně využíváno. Dochází k postupnému využívání vymezených zastavitelných ploch. Bylo aktualizováno zastavěné území. Nově vymezená zastavitelná plocha má umožnit rozvoj bydlení v řádu jednoho rodinného domu. Jedná se o využití pozemku souvisejícího s obytnou zástavbou. Blíže viz předchozí kapitola.“* Mimo jiné v bodě [28] napadeného rozsudku krajský soud vyslovil, že považuje uvedené odůvodnění potřeby vymezení zastavitelných ploch za *„zcela nedostatečné, neboť se vyjadřuje pouze ke vhodnosti zvoleného řešení“*.

[35] Nejvyšší správní soud souhlasí s právním závěrem krajského soudu. Jak je vyloženo výše, zákonný požadavek na posouzení potřeby vymezení zastavitelných ploch vyplývá z § 18 odst. 4 stavebního zákona, který upravuje veřejný zájem na ochraně přírody, kultury a civilizační hodnoty území spolu s archeologickým, architektonickým a urbanistickým prostředím. Vymezení potřeby není pouhou formalitou, ale poskytuje odůvodnění vymezení nových zastavitelných ploch a představuje i další podklad, který slouží ke komplexnímu posouzení územního plánu a jím prováděných změn. Stěžovatel I. se nedostatečně zabýval otázkou prokázání potřeby vymezení další zastavitelné plochy. Spokojil se totiž s pouhým konstatováním situace, přičemž o potřebnosti vymezení nové zastavitelné plochy, která „*má umožnit rozvoj bydlení v řádu jednoho rodinného domu*“, již ničeho neuvedl. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu (bod [32] napadeného rozsudku), že se stěžovatel I. téměř nezabýval otázkou potřeby vymezení nové zastavitelné plochy a že tuto potřebu neprokázal (§ 55 odst. 4 stavebního zákona). Krajský soud rozhodl správně, že „*odůvodnění změny č. 1 územního plánu odpůrce je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů*“.

[36] Co se týče ostatních uplatněných námitek stěžovatelů I., II. a III., Nejvyšší správní soud je považuje za nedůvodné. V předmětné věci soudy vycházejí z § 101d odst. 1 a 2 s. r. s. Krajský soud správně shledal, že v odůvodnění změny č. 1 územního plánu nebyla vyhodnocena ani prokázána potřeba (v rozporu s § 55 odst. 4 stavebního zákona) vymezení dalších zastavitelných ploch. Vzhledem k tomu je opatření obecné povahy v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Toto zjištění bylo nutným a zároveň dostatečným důvodem zrušujícího výroku krajského soudu. Na tom nic nemění skutečnost, že stěžovatelé II. a III. obdrželi veškerá potřebná kladná stanoviska či že krajský úřad ve věci nezahájil přezkumné řízení. V tuto chvíli nejsou namístě ani polemiky nad tím, zda je nebo není k dispozici dostatek zastavitelných ploch či jak má být při úvahách o tom, zda těchto ploch je dostatek, brána v úvahu struktura obce a role její centrálních a okrajových, relativně samostatných částí. Není důvodu se věcně zabývat ani poznámkou stěžovatelů II. a III., že dotčený pozemek slouží k odkládání stavebního materiálu navrhovatele, a to bez jejich souhlasu. Obecně není důvodu se věcně zabývat žádnými dalšími argumenty týkajícími se zákonnosti a správnosti změny č. 1 územního plánu, stejně jako údajným zneužitím práva ze strany navrhovatele. To by bylo možné teprve tehdy, byly-li by ve změně uvedeny přezkoumatelné argumenty ve prospěch závěru, že je prokázána potřeba vymezení dalších zastavitelných ploch.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Odpůrce a osoby zúčastněné na řízení I. a II. neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení má naopak procesně úspěšný navrhovatel. V řízení před Nejvyšším správním soudem byl navrhovatel zastoupen advokátem JUDr. Jakubem Svobodou, Ph. D. Zástupce navrhovatele učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, spočívající ve vyjádření ke kasačním stížnostem (§ 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů

pokračování

za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Jelikož je zástupce navrhovatele plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba zvýšit přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Součástí náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti není náhrada za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (tj. převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb), jelikož daný advokát navrhovatele zastupoval již v řízení před krajským soudem, s věcí i s rozsudkem tak musel být dobře seznámen. V takovém případě nelze hovořit o tom, že by příprava zastoupení pro řízení o kasační stížnosti představovala dodatečnou činnost advokáta, za kterou by příslušela odměna (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 80/2010-72, ze dne 29. 9. 2011, č. j. 8 Afs 12/2011-183, či ze dne 18. 8. 2016, č. j. 9 Azs 157/2016-34). Částku ve výši 4114 Kč jsou odpůrce a osoby zúčastněné na řízení I. a II. povinni zaplatit navrhovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Jakuba Svobody, Ph. D., a to všichni rovným dílem. S jejich procesní aktivitou je spojen vznik nákladů navrhovatele odpovídající jedinému úkonu, a právě proto jsou povinni společně uhradit rovným dílem – vždy částku jedné třetiny nákladů, tedy vždy 1 371,34 Kč.

[39] *Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 věta první s. ř. s.). Osoba zúčastněná na řízení III nemá právo na náhradu svých nákladů řízení o kasačních stížnostech, neboť soud jí žádnou povinnost, kterou by musela plnit, neuložil.*

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu